

Justitsminister, tænker paa at gjøre for disse Embedsmænd, som jo ville blive haardt medtagne med Hensyn til deres økonomiske Forhold, hvis dette Forslag bliver Lov. Det mislige Forhold, der i saa Henseende vil komme frem, hidrører jo derfra, at man, da man i 1861 satte Retstbetjente og Magistratspersoner paa fast Gage, ikke gennemførte Reformationen paa een Gang ved at bestemme, at alle disse Embedsmænd skulde lønnes med fast Gage, saaledes, at de, der havde større Gage, end Loven normerede, skulde have Forskellen som personligt Tillæg for deres Embedstid. Det har givet Anledning til det ulige Forhold, hvori disse Embedsmænd befindes sig. Nu kan man vel sige, at Loven af 19de Februar 1861 selv fastsætter en Maade, hvorpaa slige Embedsmænd kunne komme paa fast Gage, nemlig ved særlig Lov; men herved skal jeg bemærke, at forsaavidt en Embedsmænd har haft mindre Indtægter, end Loven bestemmer for hans Embede, vil hans Andragende om at komme paa fast Gage ikke blive indrømmet, og for saa vidt en Embedsmænd skulde have større Indtægter, end Loven bestemmer for hans Embede, kunde der jo aldrig være nogen Opfordring for ham til at søge at komme paa fast Gage. Muligvis vilde dog en Forandring kunne gennemføres i den nærmeste Tid, dersom Regjeringen vilde tage Sagen i sin Haand, ved nemlig at fastsætte, at de Embedsmænd, der endnu ikke ere paa fast Gage, skulle sættes paa fast Gage, og indrømme dem en Godtgørelse efter en vis passende Målestok for de Indtægter, de have udover den normerede faste Gage.

Rier: Dels ved en Ytring af det ærede Medlem her lige over for (Schøler) og dels ved Ytringer fra det ærede Medlem for 1ste Ræds (Nellemann) angaaende det samme Emne, finder jeg mig foranlediget til et Par Bemærkninger, som jeg dog skal søge at fatte i Korthed, da Tiden begynder at rykke frem. Jeg er saa temmelig enig med mit ærede Kollega her lige over for (Oenbøll) i den Betragtning, at det foreliggende Lovforslag ikke er at betegne som noget stort Fremskridt i vor Retstilstand. Læsen ledes uwillkaarlig hen paa det Forslag, der blev forelagt Rigsdagen i forrige Samling som en Frugt af Processkommissionens Virksomhed, Forslaget til Konkursloven. Der var der Tale om mislige Tilstande, som hurtigst mulig maatte ønskes afhjulpne; der var der Tale om større indgribende Principer i Konkursforvaltningen, som kunde hentes fra andre Lande og overføres i vort Land, for saa vidt de kunde passes ind her hjemme; der var der Tale om snarlig at gjøre en Ende paa, hvad der, som man dengang udtrykte sig, under den bestaaende Lovgivning kunde gaa for sig; der var der Tale om paa bedst mulige Maade at se den Hovedsætning gennemført i Konkursretten, at Fordelingen mellem Fordringshaverne bør fremstynes til det

Lidspunkt, hvor der er Noget at fordele, kort sagt, vi stode dengang for en stor Reform i Retstilstanden, som maatte hilses med Glæde i Samfundets Interesse. Intet af Alt dette mener jeg kan anvendes paa det her foreliggende Forslag. Der er vel større Forandringer, der foreslaas indførte, men store Fremskridt sker der ikke, og Forslaget gjør heller neppe Fordring paa at indeholde saadanne. Vi have ogsaa hørt, at den høitærede Justitsminister ved Forelæggelsen ikke har fremført, at det hidfører væsentlige Forbedringer af større Betydning. Men ved Siden deraf maa det dog indrømmes, at der er nye Principer, der komme til Gjennembrud, navnlig som en Følge af den nylig udfømne Konkurslov, og jeg skal i saa Henseende freinhæve den gennemførte Søndring mellem de forskellige Boer, særlig de Boer, hvor Arv og Gjæld vedgaas, og de Boer, hvor Arv og Gjæld ikke vedgaas. Det er den, som jeg vil betegne som det større Træk i det foreliggende Forslag, og det er jo kun med de større Træk og de levende Grundtætninger, vi skulle beskæftige os i Dag. Paa Behandlingsmaaden af de forskellige Slags Boer skal jeg inidlertid efter den Debat, der alt er ført, ikke nu ved denne Behandling gaa ind. Det andet Hovedmoment i Lovforslaget er Udvidelsen af Omraadet for det private Dødsboskifte. Der sker virkelig en større Forandring; her forlader man det Princip, som hidtil har været det eneraadende, nemlig at Tilstedeværelsen af umyndige Arvinger, af Arvinger, der mangle Handleevne i skifteretlig Forstand, nødvendiggjør offentlig Skifte; man forlader det unegtelig først paa et vist Standpunkt, med en vis Garanti bagved sig, nemlig først efter at Negitivering og Vurdering har fundet Sted, altsaa efter at det er konstateret, hvad der er at fordele mellem Arvingerne, men det er ikke desmindre afgjort et Brud paa det mugjældende Princip, som der foreslaas i Forslagets § 74. At dette Brud, selv med den nævnte Garanti, tør anbefales, derom nærer jeg en ikke ringe Tvivl, og denne Tvivl maa jeg ønske at fremkomme med allerede ved denne Behandling. Jeg skal først et Dieblit dvæle ved de Grunde, som anføres fra Regjeringens Side i Lovforslagets Motiver. Der paaberaabes en vis Uvillie mod den offentlige Skiftebehandling, som man vil gaa indde, og der nævnes de med Skifteforvaltningen forbundne Omkostninger som en Hovedgrund til denne Uvillie; endvidere anføres der, at det offentlige Skifte ligger af en vis Formbundethed og under visse stive Former, som kunne undgaas ved privat Skiftebehandling. Hvad det Sidste angaar, saa var der jo den Udvei at løse Formerne noget og ved nye Regler søge at fjerne den formentlig uheldige Formbundethed; hvad Udgifterne angaar, var der den Udvei at nedsætte Omkostningerne i saadanne Tilfælde, hvor § 74 vil give Afgang til privat Skifte. Kan Statskassen affe de Indtægter, der flyde af den offentlige